

Sygn. akt II Ka 640/23

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 października 2023r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSO Dariusz Półtorak

Protokolant st. sekr. sąd. Anna Sieczkiewicz

po rozpoznaniu dnia 31 października 2023r.

sprawy **J. W.**

obwinionego z art. 87 § 1a kw

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Sokołowie Podlaskim

z dnia 13 lipca 2023r., sygn. akt II W 176/23

wyrok uchyla i sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Sokołowie Podlaskim.

II Ka 640/23

UZASADNIENIE

J. W. został obwiniony o to, że: w dniu 23 lipca 2023r. około godziny 21:50 w miejscowości S. powiat (...), woj. (...), prowadził na drodze publicznej rower będąc w stanie nietrzeźwości – 1,05 mg/l i 0,97 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

Wyrokiem z dnia 13 lipca 2023r. Sąd Rejonowy w Sokołowie Podlaskim uznał obwinionego za winnego dokonania zarzucanego mu czynu, wyczerpującego dyspozycję art. 87 § 1a kw i za ten czyn na podstawie art. 87 § 1a kw wymierzył mu karę grzywny w wysokości 2500 zł, na podstawie art. 87 § 4 kw w zw. z art. 29 § 1 i 2 kw orzekł wobec obwinionego zakaz prowadzenia rowerów na okres 6 (sześć) miesięcy, zwolnił obwinionego od opłaty oraz wydatków postępowania, obciążając nimi Skarb Państwa.

Apelację od tego wyroku wniósł obwiniony kwestionując ustalenia jakoby miał dopuścić się przypisanego mu czynu i na rozprawie odwoławczej wniósł o „umorzenie postępowania”.

Sąd Okręgowy w Siedlcach zważył, co następuje:

Apelacja jest zasadna i zasługuje na uwzględnienie.

Wprawdzie za przedwczesny ocenić należy wniosek obwinionego o merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy w postępowaniu odwoławczym, niemniej uchybienia jakich dopuścił się Sąd I instancji wskazują na konieczność ponownego przeprowadzenia przewodu sądowego i to w pełnym zakresie. Postępowanie bowiem w przedmiotowej sprawie zostało przez Sąd Rejonowy przeprowadzone z tak rażącym naruszeniem przepisów proceduralnych, że ograniczyło prawo obwinionego do obrony (art. 451 kpw), a dla ich usunięcia koniecznym się stało wydanie orzeczenia o charakterze kasatoryjnym.

Przede wszystkim jako uchybienie uznać należy decyzję Sądu o odstąpieniu od bezpośredniego przesłuchania na rozprawie świadka wskazanego we wniosku o ukaranie, którym był funkcjonariusz policji przeprowadzający interwencję z udziałem J. W.. Takie stanowisko Sądu meriti jest tym bardziej niezrozumiałe, że przecież w zarządzeniu o wyznaczeniu rozprawy (k. 22) polecono wezwać obu funkcjonariuszy policji przeprowadzających interwencję wobec obwinionego, co uznać należy za decyzję jak najbardziej uzasadnioną, skoro obwiniony w sprzeczności od wyroku nakazowego kwestionował swoje sprawstwo i takie stanowisko prezentował już na rozprawie. Dlatego niezrozumiała i niczym nieuzasadniona jawi się decyzja Sądu o odstąpieniu od bezpośredniego przesłuchania świadków i poprzestaniu na odczytaniu zeznań P. K. w trybie art. 75 § 4 kpw oraz oddaleniu wniosku dowodowego o przesłuchanie M. M. i to z uwagi na to, że „okoliczności na które miały zostać przesłuchane zostały już udowodnione zgodnie z twierdzeniami wnioskodawcy”. Pomijając kuriozalność uzasadnienia takiego rozstrzygnięcia Sądu odnośnie wniosku dowodowego obwinionego, który przecież kwestionował kierowanie przez siebie rowerem, stwierdzić należy, że art. 75 § 4 kpw nie daje sądowi dowolności przy podejmowaniu decyzji o odstąpieniu od bezpośredniego wysłuchania świadków. Przywołany przepis bowiem daje sądowi możliwość odczytania zeznań, gdy bezpośrednio przesłuchanie świadka na rozprawie nie jest niezbędne i jeżeli żadna z obecnych stron temu się nie sprzeciwia. Uregulowanie to nie daje jednak sądowi nieograniczonej możliwości podejmowania arbitralnych decyzji, co do odstąpienia od bezpośredniego wysłuchania świadków i ograniczenia się do ujawnienia ich zeznań uzyskanych w trakcie czynności wyjaśniających. Przepis ten dopuszcza odczytywanie protokołów zeznań świadków, których treść nie posiada jakiegokolwiek lub ma tylko znikome znaczenie dla rozstrzygnięcia o zasadniczym przedmiocie procesu, względnie depozycje te odnoszą się do okoliczności niekwestionowanych przez strony, czy też faktów udowodnionych w inny sposób (komentarz do Kpw autorstwa K. Dąbkiewicza oraz A. Skowrona).

Podkreślić należy nadto, iż odczytanie zeznań na podstawie art. 75 § 4 kpw możliwe jest jedynie w wypadku, gdy żadna z obecnych stron (na rozprawie) temu się nie sprzeciwia. Wprawdzie w protokole rozprawy brak jest takiego sprzeciwu ze strony obwinionego, jednak z protokołu tego nie wynika również, że o możliwości zastosowania takiej regulacji Sąd poinformował podsądnego. Jeżeli Sąd zamierza zrezygnować z bezpośredniego przesłuchania świadka winien tę kwestię przedstawić obecnym stronom pod rozważenie, aby mogły się w tej sprawie wypowiedzieć (komentarz do Kpw autorstwa A. Sakowicza)

Odnosząc powyższe wskazania do realiów przedmiotowej sprawy uznać należy, iż brak było podstaw do zastosowania uregulowania zawartego w art. 75 § 4 kpw do świadka P. K., który miał być obserwatorem zachowania obwinionego polegającego na kierowaniu rowerem w stanie nietrzeźwości, w sytuacji gdy J. W. fakt ten kwestionował. Zagadnienie to, analogicznie jak Sąd Okręgowy, początkowo zapewne ujmował również sąd meriti skoro zarządzone zostało wezwanie tego świadka na termin rozprawy, a także drugiego z funkcjonariuszy policji przeprowadzających interwencję. Jedynie chyba ze względów oportunistycznych (niestawienie się wezwanych osób) Sąd odstąpił od słuchania tych osób podejmując błędne decyzje o ujawnieniu zeznań P. K. i oddaleniu wniosku dowodowego o przesłuchanie M. M..

Uchybienia te musiały skutkować uchyleniem wyroku i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania, niezbędne bowiem będzie przeprowadzenie na nowo przewodu sądowego i przesłuchanie w charakterze świadków obu funkcjonariuszy policji oraz odebranie wyjaśnień od obwinionego, który będzie miał możliwość ustosunkowania się do depozycji tych osób. Sąd podejmie również – czy to z urzędu, czy też na wniosek stron decyzje, co do innych ewentualnie wniosków dowodowych niezbędnych do rozstrzygnięcia sprawy.

Mając powyższe na względzie, na podstawie art. 437 § 1 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw, Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.